

Първа лѣстовичка

Прѣкоси като стрѣла небето,
Сви прѣзъ двора, шумно изчирика
И надъ стрѣхата се спрѣ.
Тѣй човѣкъ готовъ е да извика
Радостень, когато отъ далече
Родния си край съзрѣ.

— Птичко мила, твоята кжщурка
Тамъ е, дѣто лани я остави,
Тамъ е, не плаши се, надникни.
Никой зло тукъ нѣма да ти прави,—
Стари сме приятели ний съ тебе, —
Влѣзъ въ гнѣздото, отдѣхни.

И подхвъркна шумно тя, довольна,
Че безъ грижи пакъ ще заживѣе
Срѣдъ лазури и цвѣтя . . .
Гледай, черна точка се люлѣе
Въ синевата на небето свѣтло —
Гледай, колко весела е тя!

Прѣкоси като стрѣла небето,
Сви прѣзъ двора, шумно изчирика,
И надъ стрѣхата се спрѣ.
Тѣй човѣкъ готовъ е да извика
Радостень, когато отдалече
Родния си край съзрѣ.